

Arrest

nr. 139 969 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X en X en X en X, op 4 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2006 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing

Verder stellen betrokkenen dat zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omdat dit een schending van het artikel 3 EVRM zou inhouden. Echter dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties veilen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren verder dat zij geen benden hebben met hun land van herkomst, maar zij verzuimen het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden- of kennissen meer zou hebben in hun land van herkomst waar zij tijdelijk zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Zij verwijzen ook naar het feit dat hun jongste kind in België geboren is en dat dit een bijzondere band met België zou meebrengen. Zij tonen echter niet aan dat dit kind over verblijfsrecht in België zou beschikken en bewijzen evenmin waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou inhouden die hen verhindert om naar hun land van herkomst terug te keren om daar via de gewone procedure hun aanvraag in te dienen.

Ook het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan dat in het land van herkomst geen scholing kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat zij werkbereid zijn, het feit dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, de verklaring dat zij Nederlands zouden kennen en dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 8 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd de tweede en derde bestreden beslissing getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat betrokkenen niet aantonen sinds wanneer zij in het Rijk verblijven. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in zijn geslaagd het bewijs te leveren dat deze termijn niet is overschreden.

De verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw jegens de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van dezelfde niet-betwiste feitelijke vaststelling. Een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen voordeel opleveren.

De vaststelling van de verzoekende partijen in het verzoekschrift dat zij belang hebben bij de huidige vordering aangezien zij gedwongen zullen worden terug te keren naar hun land van herkomst waarmee zij sinds jaren geen banden meer hebben, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

Ook in de uiteenzetting van hun enig middel in het verzoekschrift, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De ontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen eveneens de schending van de hoorplicht en het gelijkheidsbeginsel aanvoeren.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen en beginselen en met betrekking tot de hoorplicht, stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze zijn gemotiveerd, waarna zij opnieuw een theoretische uiteenzetting geeft over een afdoende motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partijen merken op dat de verwerende partij klaarblijkelijk gebruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid om geen gebruik meer te maken van de instructies van 19 juli 2009.

De verzoekende partijen stellen vast dat het algemeen bekend was dat de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid hanteerde om de instructies van 19 juli 2009 toch nog te blijven hanteren en dat de verwerende partij deze houding ging respecteren. Zij wijzen er op dat thans de verwerende partij stelt dat de instructie vernietigd werd en dat bijgevolg die instructies (en in het verlengde daarvan het vademecum van 21 september 2009) niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partijen stellen dat zij er als leek en rechtsonderhorige niets meer van begrijpt, dat de verwerende partij eerst stelt dat men de instructies ging volgen en vervolgens dat de instructies niet meer van toepassing zijn, terwijl het gegeven dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd werden door de Raad van State toen (bij de eerste weigeringsbeslissing) bekend was. Zij menen dan ook dat het rechtmatig vertrouwen dat doorheen de verblijfsprocedure gewekt werd ten aanzien van hen schromelijk met de voeten getreden wordt, dat zij van niets meer zeker kunnen zijn, dat de rechtszekerheid met de *modus operandi* van de verwerende partij niet is gediend. De verzoekende partijen stellen niet zeker te zijn van het gegeven dat de instructies zullen worden toegepast, noch of zij wel de kans krijgen om zoals vele anderen hun rechten te doen gelden aan de hand van de instructies van 19 juli 2009. Zij menen dat de handelwijze van de verwerende partij een rechtsonzekere situatie creëert en het vertrouwen dat initieel werd gecreëerd werd beschaamd, dat minstens de verwerende partij nagelaten heeft te voldoen aan de informatieplicht die op elke administratieve overheid rust en dat een dergelijke manier van handelen de onzekerheid en het wantrouwen in de administraties bevordert. De verzoekende partijen vervolgen dat er evenwel inmiddels duizenden mensen in exact dezelfde positie als de verzoekende partijen geregulariseerd werden op basis van de instructie, dat voor deze mensen werd geacht dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn door het feit dat zij voldeden aan een criterium van de instructie, dat door van de ene dag op de andere te stellen dat het voldoen aan de criteria van de instructie geen buitengewone omstandigheid zou zijn, de verwerende de partij het gelijkheidsbeginsel schendt.

De verzoekende partijen wijzen er op dat de verwerende partij weigert hun aanvraag in overweging te nemen louter omwille van het feit dat zij niet zouden hebben aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden om hun regularisatieaanvraag in te dienen en zij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden ingediend hebben. De verzoekende partijen wensen dat de Raad er in de eerste plaats akte van neemt dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoen. Ten tweede menen de verzoekende partijen dat er maar één punt van discussie is die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat zij geen ontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend omdat zij geen buitengewone omstandigheden kunnen aantonen.

Zij merken op dat het loutere feit dat zij in België verblijven en er een nieuw leven hebben opgebouwd volgens de verwerende partij geen voldoende reden is om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen, dat het stellen dat dit gegeven volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn zonder aan te geven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd is. De verzoekende partijen vervolgen dat in

artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins vermeld staat wat wel als buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden zodat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid mag beschouwd worden. Zij wijzen er op dat het zo is dat in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en wat niet een buitengewone omstandigheid is, en bij een gebeurlijke weigering (onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, de verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, dat *in casu* de verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van hun aanvraag omstandiger dient te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Betreffende de motivering in rechte, stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing hen in het donker laat tasten, dat elke discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft, dat *in casu* de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen.

De verzoekende partijen menen dat de tweede bestreden beslissing gegrond is op de eerste bestreden beslissing en als *accessorium* tevens dient vernietigd te worden.

Ten slotte stellen de verzoekende partijen nogmaals dat de bestreden beslissingen schaars gemotiveerd zijn en de weerhouden motivering niet afdoende is, dat immers iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid zijn beslissingen omstandiger dient te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer zij een discretionaire bevoegdheid uitoefent, dat dit *in casu* geenszins het geval is, nu zij *pro forma* door de verwerende partij afgewezen worden zonder dat men hen in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing, zoals gesteld, uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat zij in het donker tasten wat betreft de motivering in rechte van deze beslissing.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de verwerende partij niet heeft aangegeven welke situaties kunnen verantwoord zijn dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt aangevraagd, kan het volstaan op te merken dat de formele motiveringsplicht een bestuur niet noopt tot het verstrekken van toelichtingen die er niet op zijn gericht uiteen te zetten waarom een beslissing werd genomen doch een eerder pedagogische waarde hebben. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat de verzoekende partijen voor het indienen van hun aanvraag een beroep deden op een advocaat en deze hen – voor zover vereist – kon uiteenzetten wat de draagwijdte van het begrip "*buitengewone omstandigheden*", in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is.

Met het uitvoerige theoretische betoog maken de verzoekende partijen niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oepunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. In eerste instantie bekritisieren de verzoekende partijen het standpunt van de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verwerende partij correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

De stelling van de verzoekende partijen dat de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid hanteerde om de instructies van 19 juli 2009 toch nog te blijven hanteren en dat de verwerende partij die houding ging respecteren, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9*bis* beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen evenwel voorbij gaan aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat

(cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskening van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar de verzoekende partij betogen dat de gemachtigde niet heeft voldaan aan een “*informatieplicht*”, wijst de Raad erop dat zij niet aantonen welk belang zij hebben bij deze grief. Immers, de aanvraag die heeft geleid tot de kwestieuze beslissing en waarbij de verzoekende partijen zich entten op de instructie dateert van 2009. De manier waarop de verwerende partij later heeft gecommuniceerd over de gevolgen van het vernietigingsarrest van de Raad van State doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag op zijn merites werd beoordeeld in het licht van dat arrest en van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

4.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c); RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog voeren de verzoekende partijen aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet afdoende is om het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en er een nieuw leven hebben opgebouwd niet te aanvaarden als een voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen zonder aan te geven wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partijen betogen dat de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft die gepaard gaat met een striktere motiveringsplicht. De gemachtigde kan zich volgens de verzoekende partijen niet afdoen met een standaardformulering.

Zoals reeds aangegeven kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij menen dat de gemachtigde dient aan te geven welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het is aan de verzoekende partijen zelf om aan te tonen welke de elementen zijn die hen verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen haar discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun verblijf niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 oktober 2011 blijkt dat zij hun 'verblijf' hebben aangevoerd in het kader van de regularisatiecriteria van de instructie van 19 juli 2009. Dienaangaande motiveerde de verwerende partij: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2006 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden. In zoverre de verzoekende partijen deze motieven bekritisieren, wijst de Raad op wat uiteengezet wordt onder punt 4.4.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. (...)

De elementen van integratie, namelijk de verklaring dat zij werkbereid zijn, het feit dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, de verklaring dat zijn Nederlands zouden kennen en dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2. van de wet van 15.12.1980.”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland en de elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partijen is om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laten de verzoekende partijen met hun voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent hun integratie de grenzen van de redelijkheid te buiten zouden gaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

4.7. Waar de verzoekende partijen zeer summier stellen dat hun aanvraag *pro forma* werd afgewezen zonder hen in de gelegenheid te stellen om bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van bestreden beslissing, nu de verzoekende partijen geenszins verduidelijken welke gegevens zij dan hadden toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest en nu de bestreden beslissing werd genomen in het kader van een door de verzoekende partijen zelf ingediende aanvraag, zodat niet kan worden ingezien wat de verzoekende partijen belette om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten.

4.8. De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient te worden aangenomen dat zij aan deze overige

voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoen. Echter, met dit argument wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

4.9. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 06, 247). *In casu* berust de bestreden beslissing op een verzoek van de verzoekende partijen om hen een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie, zodat de verzoekende partijen te dezen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kunnen aanvoeren, des te meer daar het ganse betoog van de verzoekende partijen omtrent de hoorplicht beperkt blijft tot een theoretische discussie.

Een schending van de hoorplicht ligt niet voor.

4.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, noch weerleggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het middel is derhalve ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER